Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1ste August 1894. 43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Ældste James E. Talmage for den theologiske Klasse i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 312.)

Hænders Paalæggelse for den Helligaands Gave.

Den Helligaand forjættet. Da Johannes prædikede i Ørkenen Omvendelse og Daab i Vand for Folket, forudsagde han, at en anden eller højere Daab skulde finde Sted, hvilken han betegner som en Daab med Ild og den Helligaand (Matt. 3, 2. 3. 11; Mark. 1, 8; Luk. 3, 16); dette skulde følge efter hans Administration og skulde meddeles af ham, den stærke, hvis Sko han ansaa sig uværdig til at bære. At Indehaveren af denne høje Myndighed ikke var nogen anden end Jesus Kristus bevises af Johannes' kraftige Vidnesbyrd: „Se det Guds Lam . . . Han er den, om hvilken jeg sagde: Efter mig kommer en Mand, hvilken har været for mig . . . Og jeg kjendte ham ikke; men den, som sendte mig at døbe med Vand, han sagde til mig: Paa hvem Du ser Aanden fare ned og blive over ham, han er den, som døber med den Helligaand." (Joh. 1. 29—33.)

Da Frelseren forklarede Nikodemus om Daabens Nødvendighed (Joh. 3. 3—5.), standsede han ikke med at henvise til Fødselen af Vand alene, eftersom den er ufuldstændig, hvis den ikke efterfølges af Aandens levendegjørende Indflydelse; at blive født af Vand og Aand er den nødvendige Betingelse for den, som ønsker at indgaa i Guds Rige.

Mange af de Skriftsteder, som anføres for at bevise Daabens Hensigt og Nødvendighed, vise tillige, at Daab med Ild og den Helligaand staar i nær Forbindelse med den foreskrevne Ordinanse: Nedsænkelse i Vandet.

Kristi Lærdomme til hans Apostle indholde gjentagne Løfter angaaende Trøsterens Komme, Sandhedens Aand, med hvilke udtryksfulde Ord menes

den Helligaand. (Joh. 14, 16. 17. 26; 15, 26; 16, 7. 13.) I sin sidste Samtale med Apostlene straks før sin Himmelfart gjentog Herren disse Forsikringer om en aandelig Daab, som da straks skulde finde Sted. (Ap. Gj. 1. 5.) Dette store Løfte gik i Opfyldelse den paafølgende Pintsefest, da Apostlene, som vare forsamlede, bleve iførte Kraft fra Himmelen, ved at de bleve opfyldte af den Helligaand, saa at de talte med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige. (Ap. Gj. 2, 1—4.)

Blandt flere Tilkjendegivelser af denne himmelske Gave kan omtales, at der viste sig Tunger som af Ild, der satte sig paa Enhver af dem. Dette Løfte, der paa en saa forunderlig Maade opfyldtes paa dem selv, blev gjentaget af Apostlene til dem, som undersøgte deres Lærdomme. Petrus erklærer, da han den samme Dag taler til Jøderne, at „I skulle faa den Helligaands Gave" paa Betingelse af en antagelig Omvendelse og Daab. (Ap. Gj. 2, 38.)

I Mormons Bog have vi Beviser, der ere ligesaa afgjørende med Hensyn til den Helligaands Besøgelse til dem, som viste Lydighed til Vanddaabens Fordringer. Nephi, Lehis Søn, bar et kraftigt Vidnesbyrd om denne Sandhed, som blev kundgjort for ham formedelst Guds Røst. (2 Nephi 31, 8. 12; 14, 17.) Og den opstandne Frelsers Ord til Nephiterne kom med uimodsigelig Tydelighed og med en Myndighed, der ikke kunde betvivles, forkyndende Daab med Ild og den Helligaand for alle dem, som adløde de første Fordringer. (3 Nephi 11, 36; 12, 2.) Det samme store Løfte er givet til de Hellige i Tidernes Fyldes Husholdning. „Derfor siger jeg igjen til Eder," siger Herren, idet han taler til visse Kirkens Ældster, „at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Helligaand." (Pagtens Bog 4, 7.)

Den Helligaands Personlighed og Kraft. Den Helligaand er forenet med Faderen og Sønnen i Guddommen. Under Aabenbarelsens Lys kan der ikke være nogen Tvivl angaaende den Helligaands særskilte Personlighed. Han er et Væsen, der er begavet med Guddommens Kræfter og Egenskaber, og er ikke blot en Ting, Drivkraft eller Essens. Benævnelsen Helligaand og dens almindelige Synonymer, Guds Aand (Matt. 3, 16), Herrens Aand (Mosiah 13, 5; 1 Nephi 4, 6; 11, 8; 13, 12; Ap. Gj. 2, 4; 8, 29; 10, 19; Rom. 8, 10. 26; 1 Thes. 5, 19. 20.), eller kun Aanden, Trøsteren (Joh. 14, 16—26; 15, 26.) og Sandhedens Aand (Joh. 16, 13.), forekomme i Skriften i ganske forskjellige Meninger, idet de i nogle Tilfælde hentyde til Gud den Helligaand personligen og i andre til den Kraft og Myndighed, som dette store Væsen er i Besiddelse af. Indholdet af disse og lignende Skriftsteder viser tydelig, i hvilken Betydning Udtrykket bruges.

Den Helligaand besidder uden Tvivl personlige Kræfter og Tilbøjeligheder, og disse Egenskaber besidder han i en fuldkommen Grad. Saaledes se vi, at han lærer, vejleder og paaminder (Joh. 14, 26; 16, 13.), vidner om Faderen og Sønnen (Joh. 15, 26.), overbeviser om Synd (Joh. 16, 8.), taler, befaler og beskikker (Ap. Gj. 10, 19; 13, 2; Aab. 2, 7; 1 Nephi 4, 6; 11, 2—8.), gaar i Forbøn for Syndere (Rom. 8, 26.), bedrøves (Ef. 4, 30.), ransager og undersøger (1. Kor. 2, 4—10.), lokker og paavirker (Mos. 3, 19.) og kjender alle Ting. (Alma 7. 13.) Disse ere ikke blot billedlige Udtryk, men en tydelig Fremstilling af de Egenskaber,

som karakterisere denne høje Personlighed. At den Helligaand er i Stand til at vise sig i samme Form og Skikkelse som Guds, i hvis Billede Menneskene ere skabte, bevises af den mærkværdige Samtale, som Nephi havde med Herrens Aand, da han aabenbarede sig for Profeten og gav ham Spørgsmaal angaaende hans Ønsker og hans Tro, belærte ham om de Ting, som høre Gud til, og talte Ansigt til Ansigt med ham: „Thi jeg talte til ham," siger Nephi, „som en Mand taler; thi jeg saa, at han var i en Mands Skikkelse; men jeg vidste alligevel, at det var Herrens Aand; og han talede til mig, som en Mand taler til en anden." (1 Nephi 11, 11.)

Dog, den Helligaand besidder ikke et følbart Legeme af Kjød og Ben, som baade Faderen og Sønnen gjøre, men er en aandelig Personlighed. (Pagtens Bog, eng. Udg. 130, 22.)

Meget af den Forvirring, som eksisterer i det menneskelige Begreb angaaende den Helligaands Natur, opstaar, fordi vi i Almindelighed mangle Evne til at adskille vor Forestilling om hans Person fra hans Magt eller Indflydelse. Det er tydeligt, at saadanne Udtryk som at fyldes med den Helligaand (Luk. 1, 15. 67; 4, 1; Ap. Gj. 6, 3; 13, 9; Alma 36, 24;) have Hensyn til de Kræfter og den Indflydelse, som kommer fra Gud, og som karakteriserer ham; thi den Helligaand kan paa denne Maade virke samtidig paa flere Personer, skjøndt de ere fjernt adskilte fra hverandre, medens den virkelige Helligaands Person ikke kan være paa mere end eet Sted ad Gangen. Dog læse vi, at Faderen og Sønnen virke gjennem Aandens Kraft i Udførelsen af Skabelsen og i deres Handlinger med Menneskene. (Neh. 9, 30; Es. 42, 1; Ap. Gj. 10, 19; Alma 12, 3; Pagtens Bog 102, 10; 81, 1; 1 Nephi 10, 19; 1 Mos. 1, 2; Job 26, 13; Ps. 104, 30.) Den Helligaand kan ansees som Guddommens Minister, der sætter det store Raads Beslutninger i Udførelse.

I Udførelsen af disse almægtige Forsætter styrer og leder den Helligaand de utallige Kræfter i Naturen, af hvilke endnu kun saa, og disse maaske af de underordnede Klasser, vidunderlige som selv de allermindste af dem synes at være for Mennesket, ere blevne tilkjendegivne til den menneskelige Forstand. De molekulære Kræfter, saasom Tyngdekraften, Lyden, Lyset og Varmen, samt den endnu mere hemmelighedsfulde og tilsyneladende overnaturlige Kraft, Elektriciteten, ere alle ikke mere eller mindre end den Helligaands almindelige Tjenere i Udførelsen af hans Arbejde.

Ingen ærlig Tænker eller oprigtig Forsker vil tro, at han har lært at kjende alle de Kræfter, der ere i eller som virke paa Materien; i Virkeligheden ere de iagttagne Naturfænomener, der for ham endnu ere uforklarlige i deres Helhed, flere i Antal end de, som han delsvis kan forklare. Gud har Naturkræfter til sin Raadighed, der ere vor Forstand saa overlegne, at Elektriciteten, den hemmelighedsfuldeste af alle kjendte Kræfter, der styres af Mennesket, henholdsvis er at sammenligne med dem som Lastdyret med Lokomotivet, Fodgjængeren med Telegrafen eller en Pram med Oceandampskibet. Mennesket har knap kastet et Blik over Skabelsens Mekanisme, og dog have de faa Kræfter, som vi have lært at kjende, tilvejebragt saadanne Mirakler og Undere, at de, hvis vi ikke havde dem for vore Øjne, vilde forekomme os utrolige. Disse mægtige Naturkræfter og de endnu mægtigere, som foreløbig ikke ere kjendte af Mennesket, og atter andre, som muligvis

ere aldeles ubegribelige for os i vor nærværende Udvikling, udgjøre ikke den Helligaand, men ere blot bestemte Midler til at udføre guddommelige Hensigter.

Endnu finere, mægtigere og mere omfangsrige end nogen eller alle af de fysiske Naturkræfter ere de Kræfter, der virke paa Bevisthedens Organisme, de Midler, hvorved Sindet, Hjertet eller den menneskelige Sjæl bevæges. I vor Uvidenhed med Hensyn til Elektricitetens virkelige Beskaffenhed tale vi om den som et Fluidum (flydende Element), og paa lignende Maade ere de Kræfter, der styre og indvirke paa Sindet, blevne kaldte et aandeligt Fluidum. Disse højere Kræfters virkelige Natur er nødvendigvis en Hemmelighed for os, eftersom vor svage, menneskelige Dømmekraft ikke formaar at fatte den, eller kan finde Noget, hvormed disse Kræfter kunne sammenlignes; dog have Alle erfaret deres velgjørende Virkninger. Ligesom det ledende Medium i en elektrisk Strøm er i Stand til kun at overføre en begrænset Strøm — dens højeste Styrke beror paa de Substansers Modstandskraft, hvoraf Lederen er forfærdiget — og ligesom forskjellige Ledninger af forskjellige Grader af ledende Evne kunne overføre elektriske Strømme, der ere aldeles ulige i Styrke, saaledes ere de menneskelige Sjæle hverandre forskjellige i Evne eller Modtagelighed overfor de højere guddommelige Kræfter. Men eftersom Mediet bliver ædlere og renere, og eftersom Hindringerne blive ryddede af Vejen, møder den overførte Kraft mindre Modstand, og Virkningerne vise sig med større Fuldkommenhed. Vore Aander kunne gjennem en saadan Renselse blive mere modtagelige for Livets Kraft, der er et Udspring af Guds Aand. Vi blive derfor lærte at bede med Ord og Handling om en stadig voksende Grad af Aanden, det vil sige Aandens Kraft, hvilken er en af Guds Naadegaver til os.

Den Helligaands Kald med Hensyn til hans Virksomhed blandt Menneskene forklares meget tydelig i Skriften: Han er en Lærer sendt fra Faderen. (Joh. 16, 26; 1 Joh. 2, 20—27.; Es. 30, 20. 21.); og til dem, som ere berettigede til at modtage hans Undervisning, vil han aabenbare alle Ting, der ere nødvendige for Sjælens Forfremmelse. Menneskenes Sjælsevner kunne formedelst den Helligaand blive styrkede og tiltage saaledes, at de forbigangne Ting kunne bringes i deres Hukommelse. Han vil være en Vejleder i guddommelige Ting for alle dem, som ville adlyde ham (Pagtens Bog 15, 10.), oplyse ethvert Menneske i Forhold til hans Ydmyghed og Lydighed (Pagtens Bog 4, 7; eng. Udg. 136, 33.), afsløre Guds Hemmeligheder, eftersom den saaledes aabenbarede Kundskab kan forfremme aandelig Udvikling (1 Nephi 10, 19.); han meddeler Kundskab fra Gud til Menneskene (Pagtens Bog, eng. Udg. 121, 43.), helliger alle dem, som ere blevne rensede formedelst Lydighed til Evangeliets Fordringer (Alma 13, 12.), aabenbarer alle Ting (Pagt. Bog 43, 4.) og han bærer Vidnesbyrd til Menneskene angaaende Faderens og Sønnens Tilværelse og Ufejlbarhed. (Joh. 15, 26; Ap. Gj. 5. 32; 1 Kor. 2, 11; 12, 3; 3 Nephi 11, 32.)

Den Helligaand bringer ikke alene det Forbigangne til vor Hukommelse og forklarer det Nærværende, men hans Magt tilkjendegives ligeledes ved, at han profeterer angaaende Fremtiden. Kristus sagde til Apostlene, da han lovede dem Trøsteren: „Og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder."

Adam, Jordens første Profet, forudsagde under den Helligaands Indflydelse,

„hvad som skulde hænde hans Efterkommere lige indtil den sidste Generation.“ (Pagtens Bog, eng. Udg. 107, 56.)

Den Helligaands Kraft er altsaa Profetiens og Aabenbaringens Aand; hans Kald er at oplyse Sindet, at styrke og oplive Forstanden og at virke for Sjælens Helliggjørelse.

Til hvem er den Helligaand given? Den gives ikke til Alle uden Forskjel. Frelseren sagde til de første Apostle: „Jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen; den Sandheds Aand, hvilken Verden ikke kan annamme, thi den ser ham ikke, kjender ham ejheller.“ (Joh. 14, 16. 17.) Heraf fremgaar tydeligt, at en vis Betingelse fra Modtagerens Side er nødvendig, førend han kan erholde den Helligaand, det vil sige, førend han kan modtage nogen Rettighed til Aandens Samfund og Vejledning. Gud giver den Helligaand til de Lydige, og Meddelelsen af denne Gave følger efter Tro, Omvendelse og Daab i Vand. De fordums Apostle lovede kun den Helligaands Betjening til dem, der havde modtaget Daab til deres Synders Forladelse. (Ap. Gj. 2, 38.) Johannes den Døber gav Løfte om den Helligaands Gave til dem alene, der bleve døbte med Omvendelsens Daab. (Matt. 3, 11; Mark. 1, 8.) Vi have allerede henledet Opmærksomheden paa, hvorledes Paulus lærte de tolv gudfrygtige Efesere og døbte dem paany, grundet paa en tilsyneladende Mangel paa Rigtighed eller Fuldmagt i Udførelsen af deres Daab, førend han beseglede den Helligaand paa dem. (Ap. Gj. 19, 1—7.) Vi læse om en mærkværdig Tilkjendegivelse af Kraft blandt Folket i Samaria, til hvem Filippus prædikede Jesum Kristum, og om, hvorledes de Allesammen modtoge hans Vidnesbyrd og lode sig døbe. Derefter kom Petrus og Johannes til dem, ved hvis Betjening de Nydøbte modtoge den Helligaand, hvorimod Aanden ikke var kommen over Nogen af dem tilforn, skjønt de Alle vare blevne døbte. (Ap. Gj. 8, 5—8; 12, 14—17.)

Den Helligaand bor ikke i Tabernakler, der ere uskikkede eller uværdige. Paulus gjør den højtidelige Erklæring, at naar et Menneskes Legeme er fyldt med den Helligaands Kraft, da bliver det et Aandens Tempel; og samtidig fremholder Apostelen det forfærdelige Ansvar, som den Person paadrager sig, der vanhelliger en Bygning, som er helliget ved den Helligaands Nærværelse. (1 Kor. 3, 6—17; 5, 19.) Tro paa Gud leder til Omvendelse fra Synd, derefter følger Daab i Vand til Syndernes Forladelse, og siden i sin Orden Meddelelsen af den Helligaand, gjennem hvis Kraft kommer Helliggjørelse og Guds særskilte Gaver.

En Undtagelse fra denne foreskrevne Regel vises i Beretningen om den gudfrygtige Hedning Cornelius, der tillige med sin Familie modtoge den Helligaands Kraft i den Grad, at de talede i Tungemaal til Guds Pris og Ære, og dette førend de bleve døbte. Men en gyldig Grund til denne Afvigelse fra den sædvanlige Orden vises i de Fordomme, der eksisterede blandt Jøderne imod andre Folkeslag. Thi hvis Petrus ikke havde faaet særskilt og direkte Undervisning af Herren desangaaende, saa vilde dette have hindret, om ikke forebygget Apostelen fra at fremlægge Evangeliet for Hedningerne. Imidlertid blev denne hans Fremgangsmaade i højeste Grad dadlet af hans Folk; men han besvarede deres Bebrejdelse ved at fortælle dem om det Syn, han havde haft fra Herren, og det unægtelige Vidnesbyrd, han havde mod-

taget ved, at Cornelius og hans Familie modtoge den Helligaand, førend de bleve døbte.

Og ved andre Lejligheder har den Helligaand til forskjellige Tider virket med sin gode Indflydelse gjennem Personer, der ikke vare døbte; i Virkeligheden er der skjænket ethvert Individ af Menneskeslægten en vis Grad af denne Indflydelse; thi som allerede bemærket er den Helligaand den Kraft, der tilvejebringer Intelligens, viis Styrelse, Udvikling og Liv. Tilkjendegivelser af Guds Vilje, som vises tydelig formedelst Aandens Krafts Paavirkning, lægges for Dagen i de ædle Kunsters Triumfer, de sande Videnskabers Opdagelse og i de forskjellige Begivenheder i Historien, uagtet det verdsligsindede Menneske tror, at Gud Intet direkte har med dette at skaffe. Mennesket er aldrig kommet til Kundskab om nogensomhelst Sandhed uden gjennem den store Aands Kraft, som er til for at udføre Faderens og Sønnens Vilje. Og dog er det virkelige Samfund med den Helligaand, den af Gud givne Berettigelse til hans Betjening, den helliggjørende Ilddaab, kun given som en vedvarende Ejendom til den, der tror, omvender sig og bliver døbt for sin Frelse, og denne Gave vil forblive hos alle Saadanne, saafremt de ikke forspilde deres Krav derpaa ved at begaa Overtrædelse.

Den Helligaands Meddelelse sker gjennem en mundtlig Velsignelse, som udtales paa dens Hoved, der skal modtage den, af En, der har den rette Myndighed i Præstedømmet, idet han eller de, som udføre Ordinansen, lægge Hænderne paa hans Hoved. Det bevises i Skriften, at Apostlene fordum brugte denne Fremgangsmaade; Historien viser, at den blev anvendt af de gamle Kirkefædre; at den var den anerkjendte Methode blandt Nephiterne vises tydelig i Mormons Bog, og i vor Tid har Herren meddelt sin Fuldmagt fra Himmelen til at forrette denne Ordinanse paa samme Maade.

Blandt de Tilfælde, hvorom det ny Testamente beretter, skulle vi nævne følgende: Petrus og Johannes beseglede som allerede omtalt den Helligaand paa dem, som Filippus havde vundet til Troen i Samaria, og Ordinansen blev udført med Bøn og Hænders Paalæggelse (Ap. Gj. 8, 14—17., læs og, saa Beretningen om Simon den Troldkarl i det samme Kapitel.) Paulus brugte den samme Fremgangsmaade med de Efeser, som formedelst hans Paavirkning bleve døbte; „og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede." (Ap. Gj. 19, 2—6.) Ligeledes hentyder Paulus til denne Ordinanse i sin Paamindelse til Timotheus, at han ikke skulde ringeagte den Naadegave, som var bleven ham meddelt paa denne Maade. (2 Tim. 1, 6.) Da den samme Apostel opregner de udvortes Principer og Ordinanser i Kristi Kirke, indeslutter han Haandspaalæggelse som den Ordinanse, der kommer efter Daaben. (Heb. 6, 1. 2.)

Alma anraabte Herren om, at den Helligaands Kraft maatte komme over hans Medarbejdere: „Han lagde sine Hænder paa alle dem, som vare med ham. Og se, da han lagde sine Hænder paa dem, bleve de fulde af den Helligaand." (Alma 31, 36.) Frelseren gav Myndighed til de tolv udvalgte Nephiter, ved at han berørte dem En ad Gangen; og de fik saaledes Fuldmagt til at besegle den Helligaand paa Andre. (3 Nephi 18, 36, 37.)

I denne Husholdning er det paalagt Præstedømmet som en Pligt „at

bekræfte de Døbtes Indlemmelse i Kirken ved Haandspaalæggelse for Daaben med Ild og den Helligaand." (Pagt. Bog 2, 8.) Herren har lovet, at den Helligaand skal følge disse hans Tjeneres bemyndigede Handlinger. (Pagt. Bog 11, 2; 59, 2. 6.) Haandspaalæggelsesceremonien for den Helligaands Besegling staar i Forbindelse med Individets Bekræftelse som Medlem i Kirken. Den Ældste, som udfører Handlingen i Jesu Kristi Navn og med Fuldmagt fra ham, siger: „Modtag den Helligaand;" og: „Jeg bekræfter Dig et Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige;" disse Ord ere just ikke foreskrevne, men deres Mening maa udtrykkes i Ceremonien; og til disse kan Ældsten tilføje andre Ord i Egenskab af Velsignelse og Paakaldelse, eftersom Aanden leder ham. Denne Handling fuldbyrder den udvortes Form af Daaben, saa uundværlig til Frelse — Fødselen af Vand og Aand.

Fuldmagten til at besegle den Helligaand tilhører det højere eller Melchisedekske Præstedømme (Pagtens Bog 2, 8.), hvorimod Vanddaaben kan forrettes af en Præst, som administrerer i de Ordinanser, der henhøre til det Aaronske Præstedømme. (Pagtens Bog 2, 10.)

Aandens Gaver. Som allerede sagt er det Aandens særskilte Embede at oplyse og forædle Sindet, at rense og helliggjøre Sjælen, at tilskynde til gode Gjerninger og at aabenbare de Ting, som høre Gud til. Men der er foruden disse almindelige Velsignelser visse særskilte Gaver, som ere lovede i Forbindelse med Modtagelsen af den Helligaand til dem, der holde denne Gave i Agt og Ære. Frelseren sagde: „Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slangen, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." (Mark. 16, 17. 18; Pagtens Bog 4, 11.)

Disse Aandens Gaver ere uddelte i Følge Guds Visdom for hans Børns Ophøjelse. Paulus forklarer angaaende dem paa følgende Maade: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende .... Der er Forskjel paa Naadegaver, men Aanden er den samme; .... men Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt. Thi En gives Visdoms-Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." (1 Kor. 12, 1. 4. 7—11; se ogsaa Moroni 10, 8—18.)

Ingen er foruden nogen af Aandens Gaver, og En kan ogsaa være i Besiddelse af flere.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Opsæt ikke med at gjøre Velgjerninger, til Døden indtræder.
— Man kan Meget, naar man vil.
— Store Ildsvaader komme fra smaa Gnister.

Den 1ste August 1894.

De Døde forglemmes ikke.

Vi have gjennem Præsident Anthon H. Lund modtaget følgende Instrukser, som ere blevne givne af Kirkens første Præsidentskab:

„Vi ønske at henlede Eders Opmærksomhed paa et Emne, som er af meget stor Vigtighed, og dette er det Arbejde, som vi burde udføre for vore Afdøde. Vi vide Alle, at dette Arbejde udføres paa vore Forfædres Vegne, som ere afgaaede ved Døden uden at have haft Lejlighed til at høre Evangeliet. Det forekommer os, at mange trofaste Hellige ere døde i deres Fødeland, som ikke have Børn eller Slægtninge i Kirken, der som Stedfortrædere kunne udføre Tempelarbejde for dem. Vort Ønske er, at alle saadanne Personers Navne blive holdte i agtværdig Erindring, og at de ikke skulle blive forglemte i Herrens Hus. Derfor, paa det at det nødvendige Tempelarbejde maatte kunne udføres for dem, ville vi foreslaa, at I anskaffe Eder en Protokol, hvori et almindeligt Register kan holdes, for at henvise til og bruges paa Eders Kontor, samt at Konferencepræsidenterne blive anmodede om at opsøge Navne og Slægtregistre, saa vidt som det kan lade sig gjøre, af alle de Hellige, som ere afgaaede ved Døden, og at de indsende dem til Eders Kontor, for at de kunne blive indførte i nævnte Protokol.

Afskrifter kunne siden blive indsendte til Kirkens Kontor hersteds (Salt Lake City), og vi ville tilse, at de nødvendige Ordinanser blive udførte for disse Afdøde i et af vore Templer, og at Underretning derom bliver tilbagesendt, saa at det Samme kan blive anført i ovennævnte Bog. Ved at vi paa en systematisk Maade give denne Sag vor Opmærksomhed ville vi undgaa at begaa nogen Fejltagelse. Det bør derfor være en Pligt at holde en saadan Optegnelse paa Missionens Kontor."

De foregaaende Instrukser ere tydelige, og vi kunne fra dem forstaa, at det tilkommer os, som ere blevne meddelagtige i Frelsens Evangelium, og som ere blevne anbetroede det Hverv at tilbyde vore Medmennesker dette glade Budskab, at vi ogsaa bør have vor Opmærksomhed henvendt paa det store Arbejde i Frelsens Plan, som angaar dem, der have levet paa Jorden i en Tid, da de ikke havde Lejlighed til at annamme Evangeliet, og som nu befinde sig i Aandeverdenen.

Det bør være en kjær Pligt for vore Ældster, som arbejde i Missionens forskjellige Dele, under deres Konferencepræsidenters Vejledning at arbejde i dette Øjemed og nøje at undersøge Bøgerne i de forskjellige Grene i Konferencerne for at indhente Oplysning om dem af vore Brødre og Søstre, som ere afgaaede ved Døden uden at efterlade sig nogen Slægtninge eller Blodsforvante, der kunne udføre de nødvendige Tempelordinanser i deres Sted, og det vil uden Tvivl glæde alle de Hellige, at vore afdøde Søskende i disse Lande paa en saadan Maade blive ihukommede, og at Lejlighed saaledes bliver dem given til at faa deres Arbejde udført i Herrens Tempel.

Vi ønske, at Konferencepræsidenterne ville tilse, at dette Arbejde bliver paabegyndt saa hurtigt som muligt, og at de forlangte Angivelser blive indsendte

til dette Kontor. Saavidt som det kan lade sig gjøre, bør disse Angivelser meddele de Afdødes Fødsels- og Dødssted, Tiden, da Fødselen og Døden indtraf, samt naar, hvor og af hvem de bleve indlemmede i Kirken ved Daab og konfirmerede; ligeledes, hvis de vare ordinerede til Præstedømmet, at angive naar, hvor og af hvem de bleve ordinerede. Og om det er muligt at erholde videre Oplysninger angaaende de Afdødes Slægtninge, saa burde der, saa vidt det lader sig gjøre, sendes os Underretning derom.

Vi haabe, at Kirkens Protokoller i Missionens forskjellige Grene ere vel forvarede og i en saadan Orden, at de nødvendige Oplysninger maa kunne erholdes, og at vi saaledes kunne være i Stand til saa fuldstændigt som muligt og paa en tilfredsstillende Maade at fuldføre denne Opgave, hvilket bør betragtes som en af de vigtige Pligter, der paahvile os under vor Missionsvirksomhed.

Korrespondance.

Kristiania, den 26de Juli 1894.

Præsident P. Sundwall,
Kjøbenhavn.

Kjære Broder!

Jeg føler, at jeg skylder Dem saavel som andre af mine Foresatte i Præstedømmet min hjerteligste Tak for al den Deltagelse, der blev mig vist i den Sorg, som ramte mig her fjærnt fra Hjemmet; og mod alle de Hellige samt mine Medarbejdere er jeg taknemmelig af ganske Hjerte for deres Sympathi og Trøst. Tanker, som jeg i Ungdommens Dage ofte dvælede ved, pressede sig stærkt ind paa mig, efter at denne mørke Sky havde trukket sig lidt tilside, nemlig:

„Jeg maa ud af den Kvalme, den døsige Ro
I det skimlede Fædrenebo;
Jeg maa ud for at lufte det støvede Sind
I den friske, forynģende Vind;
Jeg maa ud i det Fri, at Solen kan tø
Mine stivnede Aarer paa ny."

Jeg foretog derfor en Rejse langs den af Naturen saa rigt prydede norske Kyst og besøgte med megen Interesse de fleste af de større Byer mellem Kristiania og Tromsø, og jeg havde tillige Lejlighed til at gjæste Størsteparten af de Hellige paa denne udstrakte Arbejdsmark samt alle mine Medarbejdere, som virke i disse Egne, og havde med dem en rigtig Fest, hvorsomhelst jeg kom. Jeg havde Lejlighed til at overvære mange Møder, der i de fleste Tilfælde vare vel besøgte af opmærksomme Tilhørere, og havde ogsaa Anledning til at være tilstede, hvor Daabens højtidelige Ordinanse blev forrettet paa tre af Herrens Børn. Stedet, hvor dette udførtes, vil af flere Grunde aldrig udslettes af min Erindring; thi det var lige ved Havet, og alligevel var det hævet ca. 900 Fod over dets Overflade; det var nemlig i den gamle, romantiske og i flere Henseender livlige By Bergen. Ældste O. Svendsen virker med megen Iver her og har de allerbedste Udsigter for en rig Høst paa denne frugtbare Mark.

Aalesund er en ny, organiseret Gren, hvor to af Zions Sønner ere i fuld Virksomhed i deres Kald for Sandhedens Sag, nemlig A. J. Hansen og Joseph Bergesen, og de udøve en god

Indflydelse blandt Folket. De Hellige der saavel som i Bergen have Hjertet paa det rette Sted og ere Brødrene behjælpelige af alle deres Evner og Kræfter.

Jeg besøgte gamle Broder Grøn paa Stavnes Fyr ved Christianssund, som i over 30 Aar har været forenet med dette Folk, og som har været til saa stor Velsignelse for Trondhjems Gren; jeg havde den Glæde at velsigne hans lille 3½ Maaneder gamle Datter. Hans Lampe brænder endnu lige saa klart som før paa dette ensomme Sted.

Mellem Trondhjem og Bodø lede vi Skibbrud, idet om Natten Kl. 3 den prægtige Damper „Serius" med fuld Fart tørnede imod et ukjendt Skjær. Jeg kom paa Hovedet ud af min Køje og op paa Dækket i en Fart; saavel Damer som Herrer mødtes der i deres Morgendragt. Skibet kom af Skjæret ved egen Hjælp eller rettere sagt ved Guds Hjælp. I Bodø bleve vi Alle satte i Land. Ti Plader og tolv Fod af Kjølen vare ødelagte. Jeg maatte vente omtrent i to Dage i Bodø paa et andet Dampskib, som tog mig til Tromsø, og paa dette fjerntliggende Sted i det høje Nord mødtes jeg med Glæde af Brødrene H. Magleby og H. C. Christensen. Disse Brødre ere begge unge Mænd, og de ere i Besiddelse af den samme Aand og det samme Mod, som besjæler alle dem, der kjæmpe for Zions Sag. Paa disse Steder er der en udstrakt Arbejdsmark, hvor flere Missionærer behøves i Sommertiden. De faa Hellige, som bo der ligesom paa de øvrige Steder, hvor jeg har været, fryde sig i Evangeliets Aand, og Tilfredshed straalede fra deres blide Ansigter. Jeg overværede der Hundrede-Aars-Festen i Anledning af Tromsø Bys Stiftelse og badede mig i Midnatssolens milde Straaler, som netop da syntes at fremkomme i sin fulde Glans, samt havde Lejlighed til at hilse paa og tale med Finnerne, dette besynderlige Folk, iblandt hvilket der sikkerlig i Herrens egen Tid vil blive udført et Arbejde. I Trondhjems Gren, hvor Brødrene P. C. Rasmussen og J. Christensen virke, synes det, som om nye Lysglimt begynde at vise sig. Det Forsvarsmøde, som Brødrene fornylig afholdt i Trondhjem imod den før omtalte Fru Nielsen, har, tilligemed et stort Møde, som vi afholdt i det samme store Lokale, hvor dette Møde blev afholdt, da jeg var der, bragt den bedre stillede Klasse af Folket paa andre Tanker, og der siges, at disse Møder saavel som vi som et Folk have fængslet Manges Tanker og Opmærksomhed. Brødrene dersteds ere i fuld Virksomhed med at lægge Planer for Værkets Fremme og spare hverken Tid eller Penge i dette Øjemed. I Laurvik, hvor Ældste P. E. Torkelsen virker, er Fremgangen ikke saa lovende. I Drammen mødtes jeg med Brødrene J. C. Frost jun. og Joseph. P. Andersen. Disse Brødre have god Fremgang i deres Arbejde i nævnte Gren, og det er vel længe siden, at Udsigterne der vare saa lovende, som de ere nu. De øvrige Grene af Konferencen har jeg ikke haft Lejlighed til at besøge i Sommer, men fra Ældsterne, som virke i dem, erfarer jeg, at de anstrænge sig efter bedste Evne for at oplyse Menneskene om Sandheden. Her i Hovedstaden ere Udsigterne for Evangeliets Fremme lyse; Møderne ere vel besøgte; der eksisterer gode Følelser blandt de Hellige, og adskillige Individer tillægges Menigheden. Den 24de ds. jordfæstede vi under stor Højtidelighed Ældste Pouli Larsen. De Hellige og mange Fremmede mødte Kl. 10 i Lokalet, hvor forskjellige Brødre talte i Anledningen. Derpaa blev han stedet til Hvile paa

Nordre Gravlund, hvor vi havde Kapellet og Alt til vor egen Raadighed. Sangkoret sang saavel i Kapellet som ved Graven, og de Tilstedeværende vare meget højtideligt stemte.

Af Ytringer, som jeg ofte hører af Brødre, der ere beskikkede til at arbejde i Norge, ledes jeg til at tro, at Missionærerne ere ligesom bange for, at de skulle blive beskikkede til Norge. Vi ere kun 18 Missionærer i dette Land, og min Overbevisning er, at vi ere altfor faa i denne Konference; vi burde have omtrent 34 Missionærer om ikke flere. Hvis De ikke kan sende os Norske, da send os Danske, men Midler maa de have med sig, saa vi kunne slaa ned paa nye Marker. Der kan ikke ønskes noget skjønnere Sted for en Missionær at virke i end Norge; ejheller ville de finde et bedre Folk at bevæge sig iblandt end her.

Jeg føler mig nu bedre og lettere stemt i mit Sind, end da jeg begyndte min Rejse. Ved min Ankomst hertil blev jeg modtaget af de Hellige paa en hjertelig Maade ved, at de i denne Anledning havde arrangeret en storartet Fest.

Med en kjærlig Hilsen forbliver jeg Deres Broder i Kristo

H. J. Christiansen.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

Det er ikke sjeldent, at vi finde Mennesker villige til at indrømme, at Mormonismen baade er overensstemmende med Bibelen og sund Fornuft, i Modsætning til de Dogmer, der ere antagne og fremsættes af Nutidens kristne Sekters Lærere og Bekjendere, men paa samme Tid opkaste de ubetinget Tvivl om, at Joseph Smith var eller kunde være en Profet. Den Slags Tvivl er for det meste begrundet i traditionel Fordom eller urigtig Forstaaelse af den hellige Skrift og dertil selvdannede Begreber om en Profets Kaldelse, Virksomhed, Udseende og Levemaade. Man tænker sig et saadant Menneske aldeles uligt alle andre Mennesker.

En Profet skulde efter Nutidens almindelige Begreber være en gammel Mand med et langt uredt Skjæg og Haar; med skarpe, markerede Ansigtstræk, lynende Øjne og en stærk gjennemtrængende Røst, som kunde høres langt borte. Han maatte vise sig barhovedet og barfodet ved alle Lejligheder og paa alle Steder og aldrig tage Hensyn til Tidens Skik og Brug. I det Hele taget maatte han nærmest ligne en saadan Jonas, som vi finde afbildet af berømte Malere, som enten søgte at fremstille efter deres egen Fantasi, hvad der foregik for tusinde Aar siden, eller simpelthen rettede sig efter, hvad Folk helst vilde have og betale for, ligesom Kjøbmanden med sine Varer. Men Resultatet af saadanne Afbildninger er desværre altfor ofte, at baade Børn og ældre Mennesker indprente dem paa deres Sind som virkelige Fakta, og naar Tradition og urigtig Opfattelse af Bibelens og andre historiske Beretninger endmere have befæstet disse fejlagtige Anskuelser, saa er det meget vanskeligt at sætte sig fri igjen og at kunne bedømme en ny Theori upartisk. Man vil naturligvis indrømme Theoriens Rigtighed, men gjøre Indvendinger imod den Kilde, hvorfra den er kommen, og ligesom Jøderne, i Mangel

af bedre Grunde til at forkaste Jesus, anførte det efter deres Mening tilstrækkelige Bevis: „Dømmer selv, om der nogensinde udgik en Profet fra Nazareth?"

I vore efterfølgende Betragtninger ville vi forudsætte, at vi have en oprigtig, sandhedssøgende Mand for os. Vi antage, at han indrømmer, at Mormonismen er aldeles overensstemmende med Evangeliet, saaledes som det blev lært af Jesus og hans Apostle i gamle Dage, og at de Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af baade den moralske og religiøse Grundvold, hvorpaa sand Kristendom skulde hvile, nemlig Sandhed, som er og altid maa være overensstemmende med Fornuft, sand Videnskab og Kundskab. Man indrømmer gjerne, at Sandhedens store Ophav er Gud den Almægtige, al Visdoms Kilde og Universets skabende Kraft og Opholder, og med Antagelse af Bibelen som authentisk Kilde, hente vi derfor vore Beviser uforbeholdent fra dens historiske, profetiske og evangeliske Dele, uden Frygt for Modsigelse.

Alle Bibeltroende indrømme, at Gud i gamle Dage fra Tid til anden kaldte og sendte Profeter til Folket i visse Dele af Jorden, men ikke til alle Mennesker eller i alle Lande. Det var forholdsvis kun en ringe Del af Menneskene, som blev gjort bekjendt med disse inspirerede Sendebuds Tilværelse og Mission, og selv de, der havde Anledning til at se, høre og kjende dem, vare som oftest uimodtagelige for det Budskab, som Herren sendte paa en saadan Maade. Som Eksempel henvise vi til Noah, der prædikede i mere end et hundrede Aar og sandsynligvis havde mange Arbejdere til at hjælpe sig med at bygge Arken, men dog underretter Bibelen os om, at kun hans egen nærmeste Familie troede og rettede sig efter det Budskab, han var sendt til at forkynde. Der var sandsynligvis ikke Beviser nok tilstede til at overtyde de ugudelige Mennesker paa den Tid om, at Noah virkelig var en Profet, og da Beviset kom i Skikkelse af de oprørte Elementer, var det forsilde til at tænke paa at gjøre Brug af Guds Barmhjertighed og Noahs Advarsel. Havde Gud derimod ladet Alle høre hans egen Røst forkynde den skrækkelige Skjæbne, som vilde ramme de Ulydige og Gjenstridige, saa vilde det idetmindste have været mere i Overensstemmelse med, hvad vor Tids Mennesker vilde anse for den rette Fremgangsmaade i en saa vigtig Sag. Men saaledes blev det ikke. Syndfloden kom som en frygtelig Stadfæstelse paa Noahs guddommelige Kaldelse og profetiske Mission.

Noget ganske Lignende skete senere, da Gud ødelagde Sodoma og de andre Stæder, som nu skjules under det døde Havs Vande. Skjønt Lot den Gang var en retfærdig Mand og i Guds Øjne anset værdig til at frelses fra den forestaaende skrækkelige Skjæbne, som siden ramte de ugudelige Indbyggere, saa manglede der sandsynligvis tilstrækkelige Beviser for, at Lot var rigtig underrettet med Hensyn til Fremtiden, og at hans Prædiken var mere end blot religiøs Fanatisme; thi om han end kunde fortælle dem, at han havde Engle hos sig, og at disse netop vare komne for at kalde ham bort, saa vilde Ingen dog tro ham, men fik endog et Pøbelopløb istand for at faa fat paa disse Fremmede. At hverken Lot eller Englene vare forskjellige fra den Tids Menneskers almindelige Udseende, vil man let slutte sig til; thi havde Lot haft en Glorie om sit Hoved eller noget andet overnaturligt Særkjende til at udmærke ham som Guds autoriserede Sendebud, og Englene været forsynede

med store Vinger paa Ryggen, saa vilde den sodomitiske Pøbel neppe have gjort Forsøget. Ligeledes kunne vi, i Forbigaaende, hentyde til de Samtaler, som Skriften beretter os fandt Sted til forskjellige Tider mellem Gud og visse baade hellige og ikke hellige Mænd og Kvinder, saasom Adam, Eva, Kain, Abel, Noah, Abraham, Sarah, Hagar, Isak, Rebekka, Jakob og hans Hustruer, Joseph og Andre, og hvortil de vistnok neppe havde personlige Øren- og Øjenvidner, og dog tro vi, hvad der er skrevet om Alt dette, ja endog uden at spørge om, hvem der har skrevet det, og hvorledes den bibelske Historieskriver kom til Kundskab om disse Oldtidens Begivenheder. Er det ikke ganske besynderligt, hvor tilsyneladende let det er at tro, hvad ukjendte Mænd og Kvinder have fortalt, og som ligeledes ukjendte Skribenter have leveret os og Traditionen stemplet som uomtvistelig Sandhed og Kjendsgjerning, og dog paa samme Tid være saa mistroisk og fordomsfuld imod Begivenheder, der siges at være foregaaede i vor egen Tid, og om hvilke der kan erholdes Vidnesbyrd fra disse Begivenheders samtidige og endnu levende troværdige Mennesker? Men som Frelseren sagde om sin Tids Tilhørere, saaledes kan der ogsaa siges nu: Forfædrene dræbte Profeterne, og Nutiden bygger prægtige Gravmæler over dem, men vil paa samme Tid forkaste og forfølge Guds Tjenere, naar de sendes dem for deres eget Vedkommende, og yderst sjelden bleve de forstaaede og anerkjendte af deres Samtidige.

Da Moses blev kaldet af Gud til at være Israels Befrier, var han i den abiske Ørken og alene. Ingen var nærværende hos ham, da Herren talte til ham fra den brændende Tornebusk, og dog er der Ingen, som tvivler paa, hvad der siges, at han saa, eller at han hørte Guds Røst erklære, at det var „Abrahams, Isaks og Jakobs Gud," som kaldte ham. Den Mission, som han blev befalet at udføre, var ham ikke meget velkommen, og han søgte at undskylde sig med sin daarlige Talegave. Han var paa den Tid i Landflygtighed og udsat for at blive straffet efter Ægypternes strenge Love, der især havde til Opgave at underkue det af Herren udkaarede Pagtens Folk og paa enhver mulig Maade hindre dem fra at blive selvstændige.

Han var en Rømling og Forbryder mod Landets Love, og nu stod han saaledes i Begreb med at komme som det undertrykte slaviske Folks Befrier, hvilket vilde gjore ham til Oprørsstifter. Intet Under, at hans menneskelige Natur krympede sig endog i Jehovahs Nærværelse, og dog adlød han i Tillid og Tro til, at Gud vilde staa ham bi. Det er mærkeligt, at endskjont Gud stadfæstede hans Kaldelse ved mange store og mægtige Undergjerninger, som Ægypterne kunde baade se og føle, saa var selv disse ikke tilstrækkelige Midler til at overbevise og omvende dem, men gjorde dem snarere mere forhærdede. Det synes saaledes, at selv de stærkeste overnaturlige Tilkjendegivelser paa Guds Myndighed hos hans udsendte Tjenere, Profeterne og Andre, ikke havde den Virkning, som man i vor Tid tænker vilde bringe Menneskene til i massevis at adlyde Guds Befalinger eller tro paa dem, naar de forkyndes af Mænd, som bevidne, at de have deres Kaldelse umiddelbart fra Herren, og ved Betjening af Engle, som i fordums Dage; thi det gjorde ingen Virkning hos Ægypterne.

Følge vi Historien, som beretter om Profeterne fra Moses til Frelserens Dage, saa finde vi kun faa Vidnesbyrd

om disse Mænds Anerkjendelse af deres Samtidige, men derimod mange, som vidne om det Modsatte. De fleste Profeter lede megen Forfølgelse og i mange Tilfælde Martyrdøden. Paulus giver en sammentrængt Skildring af Profeternes Liv og Lidelser i følgende Udtryk: „Formedelst Tro nægtede Moses, der han var bleven stor, at kaldes Pharaos Datters Søn, og valgte hellere at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Nydelse, agtende Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Liggendefæ; thi han saa hen til Belønningen. Formedelst Tro forlod han Ægypten og frygtede ikke Kongens Vrede; thi han holdt haardt ved den Usynlige, som om han saa ham .... Dog hvi skal jeg tale mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon, om Barak, om Samson og Jephta, om David og Samuel og Proferne, hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukkede Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Lejre til at vige. Kvinder fik deres Døde igjen, opstandne; Andre bleve udspilede til Pinsel og toge ikke imod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelser tilmed Lænker og Fængsel; de bleve stenede, gjennemsaugede, fristede, henrettede med Sværd, gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter." Hebr. 11, 24—38.

(Fortsættes.)

En Høflighedsforening for Børn

findes i England. Den har Afdelinger i flere Byer og vinder stedse Udbredelse.

Ethvert Barn mellem 5 og 15 Aar kan blive Medlem ved at forpligte sig til at følge Foreningens Grundsætninger. Disse er:

1) Høflighed i Hjemmet. Hjælp dine Forældre. Vær god mod dine Søskende. Vær ikke egenkjærlig. Gjør dit Bedste for at gjøre dine Forældre Glæde.

2) Høflighed i Skolen. Hav Agtelse for dine Lærere. Hjælp dem saa meget Du kan. Deres Arbejde er tungt og trættende. Følg Skolens Regler og fusk ikke. Skær ikke i Pultene og kluds ikke i Bøgerne. Tillad aldrig, at nogen straffes i dit Sted, thi det er fejgt.

3) Høflighed i Leg. Vær venlig og ikke stridslysten. Gjør aldrig Nar af dine Kammerater og belæg ingen med Øgenavne.

4) Høflighed paa Gaden. Hils paa dine Lærere og Bekjendte, naar Du møder dem. Gaa af Vejen for dem, Du møder paa Gaden. Skriv ikke paa Vægge, Porte eller andre Gjenstande. Kast ikke med Sten, og beskadige ikke andres Ejendom. Gjør ikke Nar af Gamle og Skrøbelige, men hjælp dem hellere. hvis det behøves. Rend ikke paa Kjælke, Skøjter osv. paa Fortouge og Trottoirer. Kast ikke Appelsinskal paa Gaderne, da dette kan volde andre Menneskers Ulykke.

5) Høflighed ved Bordet. Stik ikke Kniven i Munden, men spis med Gaffelen. Se efter, at dine Bordfæller, især de, der sidde Dig nærmest, have, hvad de behøve, og tænk ikke bare

paa Dig selv. Snak ikke og drik med Munden fuld af Mad. Læg ikke Armene paa Bordet.

6) Høflighed mod Dig selv fordrer, at Du er ærlig, sandhedskjærlig og anstændig, at Du ikke bruger upassende Ord, at Du skyer slet Selskab, at Du holder Dig pæn og pyntelig og børster dine Klæder og Sko.

7) Høflighed i Almindelighed. Vær aldrig uhøflig mod Nogen, ung eller gammel, fattig eller rig. Glem aldrig at sige: „Værsgod" eller „Tak", naar Du leverer eller modtager Noget. Pas Dine egne Anliggender og bland Dig aldrig ukaldet i andres. Gaa aldrig ind hos Nogen uden at banke paa. Vær opmærksom mod ældre Personer og Fremmede, aaben Døren for dem, giv dem deres Hat, Stok o. s. v., staa op og giv dem en Stol, naar de træder ind til Dig, maa det end være Din egen. Afbryd aldrig nogen, mens han taler, men vent med dine Bemærkninger, til han har talt ud. Vær punktlig af yderste Evne.

Disse Regler blive oplæste for Medlemmerne en Gang om Ugen.

En haardt prøvet Søster.

For en Tid siden ankom den sørgelige Efterretning, at Ældste Ransom M. Stevens fra Fairview, Sanpete Co., Utah, der præsiderede over Samoaøernes Mission, var afgaaet ved Døden i Fagali, Upolu, Samoa, den 28. April 1894. Ældste Stevens var paa denne sin Mission ledsaget af sin Hustru, Søster Anna Stevens, en Datter af Ældste Frederick Christensen i Fairview.

Broder F. Christensen skriver under 12te Juni til Deseret News som følger: „Mrs. Anna D. Stevens, der i Forening med sin Mand, Broder R. M. Stevens, har arbejdet som Missionær paa Samoa i de sidste to Aar, ankom i god Behold til sit Hjem igaar Aftes Kl. 6 og blev ved Stationen modtaget af mange Venner, der længtes efter at se hende og udtrykke deres Sympathi for hende paa Grund af Tabet af hendes ligesaa højt elskede som agtede Mand. Denne Modtagelse var kort, eftersom Søster Stevens følte sig utilpas og maatte gaa tidligt tilsengs, og Kl. 11 samme Aften fødte hun et dejligt Drengebarn. Saavel Moderen som Barnet befinde sig efter Omstændighederne vel, og med Guds Hjælp og Bistand haabe vi, at de Begge maa leve og være til Trøst og Velsignelse for hinanden."

Derefter skriver Broder C. C. A. Christensen i Ephraim under 2den Juli Følgende: „Det lille Barn, som fødtes straks efter, at Søster Anna Stevens var kommen hjem som Enke fra sin Mission paa Samoaøerne, døde Søndag Morgen den 1ste Juli til hele Familiens store Sorg, men især er den næsten utrøstelige Moder og Enke Gjenstand for sine Omgivelsers inderligste Deltagelse."

Maatte Herren trøste og husvale Søster Stevens i hendes haarde Prøvelse, er vort oprigtige Ønske!

Blandinger.

Et russisk arkæologisk Institut er nylig traadt i Virksomhed i Konstantinopel. Det byder russiske Videnskabsmænd Lejlighed til at studere de arkæologiske Forholde i alle de Lande, der en Gang have hørt til det byzantinske Rige. Den

russiske Regjering har anvist 12,000 Rubler til dette Foretagende, som staar under Ledelse af det russiske Gesandtskab i Konstantinopel.

Kun saadanne Ekspeditioner, som ere udsendte af det russiske Undervisningsministerium, den hellige Synode eller det kejserlige Akademi faa Understøttelse af Institutet.

Dødsfald.

Pauli Larsen, født i Næs paa Hedemarken, Norge, den 6te Juni 1858, afgik som Følge af et Hjerteslag ved Døden den 18de Juli 1894 paa Helgeøen, Hedemarken, hvortil han rejste et Par Maaneder før han døde. Hans jordiske Levninger bleve sendte med Toget til Kristiania og stedtes til Hvile den 24de Juli. Ældste P. Larsen annammede Evangeliet den 4de November 1888 og har fra den Tid til sin Død været sin Pagt tro og i alle Maader opfyldt sine Pligter som et Medlem af Kirken. Han var Præsident for de Unge Mænds Forening i Kristiania Gren og var en af de ledende Mænd i Søndagsskolen; han efterlader sig Hustru og 3 Børn. Maa Herren velsigne dem og trøste dem i deres Sorg.

Christen Jensen, født i Guldager, Vrejlev Sogn, Vendsyssel, Danmark, den 7de Marts 1820, afgik ved Døden efter en langvarig Sygdom i Mantua, Box Elder Co., Utah, den 18de Maj 1894. Han annammede Evangeliet i 1884 og levede og døde trofast i Evangeliet.

Poul Christensen, født i Kristiania, Norge, den 21de Marts 1834, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 15de Juni 1894. Broder Christensen annammede Evangeliet i Kristiania den 21de Marts 1858, levede et eksemplarisk Liv som en Sidste-Dages Hellig, var en kjærlig og hengiven Fader og Ægtemand og døde i fuldt Haab om en evig Frelse.

„Saa hvil i Fred, Du Kjære, i Gravens stille Skjød.
Du tjente Gud med Ære, indtil Du segned død."

Gurine Fjærum, født paa Frøøen i Norge den 13de Oktober 1824, afgik ved Døden i Trondhjem, Norge, den 19de Juli 1894. Her annammede hun Evangeliet den 7de April 1861 og har hele Tiden levet der som en opofrende, ædel og trofast Sidste-Dages Hellig.

Hun døde i fuld Tro paa en herlig Opstandelse.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1894.